

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ח' נִסָּן:

סֵדֶר לְקוּפְיֵי פְּנֵי הַיְיָ:

הַתּוֹרָה עַג (לְסוּן הַחֲזָרִים)

כִּי תַעֲבֹר בַּמַּיִם אֶתְּךָ אֲנִי (ישעיה מ"ג). דְּהֵנָּה הַתּוֹרָה סְתוּמָה וְגַלְיָא, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא גַם כֵּן סְתוּמָה וְגַלְיָא. דְּהֵינּוּ מַה שְּׁנִגְלָה לָנוּ הוּא הַלְבוּשׁ וְחִיצוֹנִיּוֹת, וְכֵן שְׂנִיטָתָא מִמֶּנּוּ הוּא הַפְּנִימִיּוֹת. וְהֵנָּה, כָּל אָדָם צָרִיךְ לְזָרוּ אֶת עֲצֻמוֹ לְהַשִּׁיג הַפְּנִימִיּוֹת, מַה שְּׂנִיטָתָא מִמֶּנּוּ.

אֵיךְ יוֹכֵל לְהַגִּיעַ אֶל הַנְּסִיטָא מִמֶּנּוּ, בְּתַפְלָה לְשִׁמְחָה, שְׂיִקְשָׁר הַמַּחֲשָׁבָה אֶל הַדְּבָר שֶׁל הַתַּפְלָה, בְּקִשְׁר אַמִּיץ וְחֹזֵק. כִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְתַאֲוֶה לְתַפְלָתָא שֶׁל צְדִיקִים (חֲלִין ס:), וְלָמָּה, כִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חָפֵץ חֶסֶד הוּא (מִיכָה ז') וְרוֹצֵה תָמִיד לְהַשְׁפִּיעַ הַשְּׁפָעוֹת וּבְרָכוֹת. וְאִין הַשְּׁפָעָה יְכוּלָה לִירֵד, רַק עַל-יַדֵּי כְּלֵי הַנְּקָרָא אֲנִי שְׂנֵאֲמַר (בְּמִדְבָר ו'): "וְאֲנִי אֲבָרְכֶם".

וְהַכֵּלִי הַנִּ"ל נַעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, כְּשִׁמְחָתָא לְבָאֲפֹן שְׂמִיטָתָא לְהַדְּבָר. כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִקְרָא צְדִיק, שְׂנֵאֲמַר (ישעיה ס): "וְעַמֶּךָ כָּלֵם צְדִיקִים". וְהַצְדִּיק נִקְרָא אֶלְפָּה, מִלְּשׁוֹן "אֱלוֹפִינוּ מְסֻבְּלִים" (תְּהִלִּים קמ"ד). וְהַנּוֹן נִקְרָא דְבוּר, כִּי הַדְּבָר הוּא מְלָכוּת, עַל דְּרָךְ מְלָכוּת פְּהָ (פֶּתַח אֱלִיהוּ) וּמְלָכוּת נִקְרָא נוֹן, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים ע"ב): "יְנוּן שְׂמוֹ", וּפִרְשׁ רַש"י: לְשׁוֹן מְלָכוּת. וְהַיּוֹד נַעֲשֶׂה, עַל-יַדֵּי הַמַּחֲשָׁבָה שְׂמִיטָתָא לְהַדְּבָר כְּנ"ל. כִּי הַמַּחֲשָׁבָה נִקְרָא יו"ד, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שְׁמוֹת ט"ו): "אֵז יִשִּׁיר מִשָּׁה", וּפִרְשׁ רַש"י: יו"ד עַל שֵׁם הַמַּחֲשָׁבָה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתפז - צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ז" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

נְאֻמָּה'. וְנֹגֵמַר הַכֹּלִי הַנִּקְרָא אֲנִי וְהַשֹּׁפֵעַ יוֹרֵד וְנִשְׁלָם חֶפְצֵי הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ כִּי חֶפְצֵי חֶסֶד הוּא וְלִפְיֵכֵךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִתְאַוֶּה לְתַפְלָתְךָ:
וַיְדוּעַ הוּא, כִּי מִי שֶׁמְקַבֵּל תַּעֲנוּג מֵאַחַר נִקְרָא נֹקְבָא. רוֹצֵה
לִזְמַר לְגַבְהָ. וְנִמְצָא כְּשֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מְקַבֵּל תַּעֲנוּג
מִיִּשְׂרָאֵל מִתְפַּלְתָּן, כְּבִיכּוֹל נַעֲשֶׂה נֹקְבָא לְגַבֵּי יִשְׂרָאֵל. וְזֶהוּ
שְׁכָתוֹב (בְּמִדְבַר כ"ח): "אִשָּׁה רִיחַ נִיחוּחַ לָהּ", כִּי עַל יְדֵי רִיחַ הַנִּיחוּחַ
שֶׁמְקַבֵּל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִתְפַּלּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נַעֲשֶׂה בְּסוּד אִשָּׁה.
"וְנִקְבָה תְּסוּבָב גָּבֶר" (יְרֵמְיָה ל"א), אִם כֵּן מִהַפְּנִימִיּוֹת נַעֲשֶׂה
חִיצוֹנִיּוֹת. (וְעַיִן לְעֵיל בְּהַתּוֹרָה אֹרֶךְ הַגְּנוּז (סִימָן ט"ו), שֵׁם מְבֹאָר גַּם כֵּן עַנְיָן זֶה).

וְזֶהוּ פְּרוּשׁ הַפְּסוּק, כִּי תַעֲבֹר בְּמֵיִם, וְתַעֲבֹר, מְלִשׁוֹן הַתְּנַלּוֹת,
כְּמָה שְׁכָתוֹב (שְׁמוֹת י"ב): "וְעָבַר ה' לְגַגַּף אֶת מִצְרַיִם",
וְתִרְגָּם אוֹנְקְלוֹס: וַיִּתְנַלֵּי ה' וְכוּ'. וְאִין מֵיִם אֶלְא תוֹרָה' (בְּבֵא קמ"א
י"ז). וְהַפְּרוּשׁ הוּא, כְּשֶׁתִּרְצֶה שִׁיתְנַלֶּה לָךְ הַנְּסֻתָר מִהַתּוֹרָה. אֲתִיךְ
אֲנִי, כְּלוֹמַר, תִּרְאֶה שֶׁתַּעֲשֶׂה הַכֹּלִי שֶׁנִּקְרָאת אֲנִי כַּנִּלְ:

הַתּוֹרָה עַד

רוֹמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹקִים עַל כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדֶךָ (תְּהִלִּים נ"ז).
הִנֵּה כָּל אָדָם צָרִיךְ לְרַפְּאוֹת נַפְשׁוֹ, דְּהִינּוּ לְהַעֲלוֹתָהּ
לְמָקוֹם שָׂרֵשָׁה. וּבְמָה, דְּהִנֵּה יֵשׁ שְׁנֵי מִינֵי דִינִים. (עֵיין זוּהַר פְּקוּדֵי רַב"ג)
א, דִּינָא דְּמִסְאָבָא, בְּחִינַת 'נַחֲשׁ הַטִּיל זְהָמָא בְּחִוְהָ' (שְׁבַת קמו). וַיֵּשׁ
דִּינָא קַדִּישָׁא, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (מִשְׁלֵי ג): "אֲשֶׁר יֶאֱהַב ה' יוֹכִיחַ".

וְהַתְּחִלָּתַת הַתְּקַרְבוֹת הוּא הַתְּרַחֲקוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ,
זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה (תַּעֲנִית ח) כָּל הַמְּצַדִּיק אֶת עַצְמוֹ
מִלְּמַטָּה, מְצַדִּיקִים עָלָיו אֶת הַדִּין מִלְּמַעְלָה. וְהוּא בְּחִינַת מַחִין
דְּקַטְנוּת, וְהוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית כ"ה): "אֲבָרְתָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק". כִּי

אֲבָרְהָם הוּא חֶסֶד, וְיִצְחָק הוּא גְבוּרָה, "פֶּחַד יִצְחָק" (שָׁם ל"א). וְחֶסֶד
 זֶה מְלָכָשׁ בְּגְבוּרָה, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (תְּהִלִּים כ): "בְּגְבוּרוֹת יִשַׁע
 יִמִּינוּ", וְזֶה שְׁנֵאֲמַר (שָׁם קי"ז): "כִּי גָבַר עָלֵינוּ חֶסְדּוֹ". וְזֶהוּ, כִּי יִצְחָק
 הוּא בְּחִינַת אֱלֹקִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית כ"א): "צָחֹק עָשָׂה לִי
 אֱלֹקִים". וְהוּא בָּא מִבְּחִינַת שָׂרָה, מִדַּת מַלְכוּת, כְּמוֹ שְׁפִרְשׁ רַש"י
 (שָׁם י"ז, וְהוּא מְנַמָּר בְּרֵכוֹת י"ג): "שְׂשָׂרָה עַל כָּל הָעוֹלָם, וְדִינָא
 דְּמַלְכוּתָא דִּינָא' (גִּטִּין י). וְהַמְלָכוֹת נִקְרָא צְדָק, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תְּקוּוֹי
 זֶהר דָּף י"ז): "צְדָק מַלְכוּתָא קְדִישָׁא", "וּמַלְכֵי צְדָק מְלָךְ שָׁלֵם" (בְּרֵאשִׁית
 י"ד). וְזֶהוּ בְּחִינַת קְטָנוּת. וְהוּא בְּחִינַת "וַתִּכְהִינְ עֵינָיו מֵרְאוֹת" (שָׁם
 כ"ז), וְהוּא בְּחִינַת חֲשֵׁךְ. "וְלַחֲשֵׁךְ קָרָא לִילָה" (שָׁם א), וְהוּא בְּחִינַת
 נְפֶשׁ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יִשְׁעִיָּה כ"ו): "נַפְשֵׁי אֲוִיתָךְ בַּלִּילָה" (עֵינֵי זֶהר לָד לָד
 פג).

וְצָרִיד: כָּל אָדָם, לִילָךְ מִקְטָנוּת לְגַדְלוֹת. וְכִשְׁבָּא לְגַדְלוֹת, הוּא
 בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ג): "וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם", וּפִרְשׁ
 רַש"י: 'עַל שֵׁם הַחֲכָמָה נֶאֱמַר'. וְזֶה מַה שְׁנֵאֲמַר הַכָּתוּב (שָׁם א):
 "וַיִּרְא אֱלֹקִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב", 'וְאִין טוֹב אֵלָא תוֹרָה' (בְּרֵכוֹת ח).
וְשֵׁנִי בְּחִינַת אֱלוֹהֵי הַיְעוּבֹד, הוּא שְׁכָתוּב רַבָּא וְשִׁמְחַת תוֹרָה.
 שֵׁהֵן בְּחִינַת יִצְחָק וַיַּעֲקֹב. כִּי 'הוּשְׁעָנָא רַבָּא', הוּא
 בְּחִינַת דְּבוּר בְּלֹא דַעָה. וְהוּא בְּחִינַת עֲרָבָה, כִּי 'עֲרָבָה דוּמָה
 לְשִׁפְתֵימ' (תְּנַחֲמוּא פְּרָשְׁת אָמַר, זֶהר צו ל"ב, פִּינְחָם רנ"ו), כִּדְאִיתָא בְּזֶהר
 הַקְדוּשׁ (קְדוּשִׁים דָּף פ"ה): 'אִית מָאן דְּלָעֵי בְּאוּרִיתָא וּמְגַמְגֵּם בָּהּ
 בְּגַמְגוּמָא דְּלֹא יָדַע, כָּל מְלָה וּמְלָה סְלָקָא לְעֵילָא, וְקַדְשָׁא בְּרִיד
 הוּא חֲדֵי בְּהֵאֵי מְלָה, וְקַבִּיל לָהּ וְנָטַע לָהּ סְחָרְנִין דְּהֵאֵי נַחְלָא,
 וְאִתְעַבְדוּ מֵאֲנוּן מְלִין אֵילָנִין רַבְרַבִּין, וְאִקְרוּן עֲרַבִי נַחַל: וְשִׁמְחַת
 תוֹרָה, הוּא בְּחִינַת דְּבוּר בְּדַעָה. וְהוּא הַחִיּוֹת שֶׁל הַנְּפֶשׁ, כְּמוֹ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתפ"ד ✧ צֶמַח מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ✧
✧ "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְנִצְחָךְ" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוּת ✧

שְׁכָתוֹב בְּזֵהר (שָׁם): 'זָכְאִין אַנּוּן דִּידְעֵי אֹרְחֵי דְאֹרִיתָא וּמְשַׁתְּדְּלֵי
בְּהַ בְּאַרְחַ מִישׁוּר, דְּאַנּוּן נְטֵעִין אֵילָנָא דְחֵיִין לְעֵלָא דְכִלָּא אֲסוֹתָא'
וְכוּ'. וְזֵה שְׁכָתוֹב (מְלָאכֵי ג): "שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמְרַפָּא בְּכַנְפֵיהָ", כִּי שְׁמֵשׁ
הוּא בְּחֵינַת יַעֲקֹב. שְׁהוּא בְּחֵינַת דְּבוּר בְּדַעָה, וְהוּא בְּחֵינַת אֵילָנָא
דְּאַסוֹתָא. וְזֵה מְאַמֵּר הַכָּתוּב (תְּהֵלִים פ"ד): "שְׁמֵשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹקִים"
(עֵיִן זוּהַר בְּרֵאשִׁית כ' פְּקוּדֵי רַכֵּד: וּבַהֲקֻדְמַת הַתִּיקוּנִים. כִּי בְּחֵינַת יַעֲקֹב וְיַעֲקֹב,
הֵם בְּחֵינַת דִּין וְרַחֲמִים. וְזֵה פְּרוּשׁ (יִשְׁעִיָּה ל): "וְהָיָה אֹר הַלְּבָנָה
כְּאֹר הַחֲמָה", כִּי הַלְּבָנָה הוּא בְּחֵינַת יַעֲקֹב (עֵיִן מ"ר בַּמְדַּבֵּר פב).
וְהַחֲמָה הוּא בְּחֵינַת יַעֲקֹב (עֵיִן מ"ר וַיֵּצֵא פ' סח).

וְסִימָן שֵׁיִדַּע אָדָם אִם הוּא בְּבְחֵינַת דִּינָא דְמְסַאָבָא, וְאִם הוּא
בְּבְחֵינַת דִּינָא קְדִישָׁא, סִימָן לְדַבָּר, תְּפִלָּה. כְּשֵׁאִין בּו
בְּטוּל תְּפִלָּה, כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (בְּרִכּוֹת ה):
'אֵיזְהוּ יְסוּרִין שֶׁל אֲהַבָּה, כֹּל שֵׁאִין בּו בְּטוּל תְּפִלָּה', שְׁנֵאמֵר
"בְּרוּךְ ה' אֲשֶׁר לֹא הִסִּיר תְּפִלָּתִי וְחִסְדּוֹ מֵאַתִּי". וְתְּפִלָּה הוּא
בְּחֵינַת פָּנִים, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה ל"ח): "וַיִּסַּב חֲזָקִיָּה פָּנָיו וַיִּתְּפַלֵּל";
וְזֵה שְׁכָתוֹב (תְּהֵלִים ל): "הִסְתַּרְתָּ פָּנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל". וְזֵה מַה שְׁפִרְשׁ
רַש"י: לְפִי שְׁהָיוּ לִי צָנִי הַדּוֹר אֹמְרִים: מֵאַבְיִמֶלֶךְ נִתְעַבְּרָה שָׂרָה,
בְּחֵינַת סְטֵרָא דְמְסַאָבָא, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא צָר קְלִסְתֵּר פָּנִים שֶׁל
יַעֲקֹב דּוּמָה לוֹ, וְהָיוּ הַכֹּל מוֹדִים שְׁאַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יַעֲקֹב. פְּרוּשׁ
שְׁהָדִין, הוּא בְּחֵינַת דִּינָא קְדִישָׁא, וּמְסַטְרָא דְאַבְרָהָם, הוֹלִיד
יַעֲקֹב. וּבְבְחֵינַת דִּין זֶה, שְׁהוּא הַנְּפֵשׁ, יֵשׁ שְׁתֵּי בְּחֵינַת. יַעֲקֹב,
הוּא הַדְּבוּר. וּבְחֵינַת עֲשׂו, הוּא הַסִּיגִים, וְהוּא בְּחֵינַת (וַיִּקְרָא ה):
"נְפֵשׁ כִּי תַחֲטָא" וְזֵה פִּרְשׁ רַש"י: אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב בֶּן אֲבְרָהָם,
יַעֲקֹב וְעֲשׂו. וּכְשֵׁבָא אֵל בְּחֵינַת יַעֲקֹב, הוּא הַחֲכָמָה כְּמוֹ שְׁכָתוֹב
(בְּרֵאשִׁית כ"ז): "וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְּעַמִּים", וְתַרְגָּם אֲוִנְקָלוּס: 'וְחֲכָמֵנִי'. אֹ

נִתְרַפָּא בְּחִינַת הַנְּפֶשׁ, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "שְׂמֵשׁ צְדָקָה וּמְרַפָּא בְּכַנְפֶיהָ". וְזֶה שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים י"ט): "תּוֹרַת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נְפֶשׁ". וְהַדְּבָר בְּלֹא דַעַת נִקְרָא צְדָק, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים נ"ח): "צְדָק תִּדְבְּרוּן". וְכִשְׁבָּא אֶל בְּחִינַת יַעֲקֹב, הִיא הַחֲכָמָה, נִקְרָא צְדָקָה. וְזֶה פֶרוּשׁ הַפְּסוּק (יִשְׁעִיָה ס"ג): "אֲנִי הַמְדַבֵּר בְּצְדָקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ", דְּהִינוּ הַנְּפֶשׁ שְׁתִּיָּה מִקֶּדֶם בְּלֹא יְדִיעָה, וְנוֹשֵׁעַ עַל-יַדֵּי הַצְּדָקָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת דְּבָר בִּידִיעָה.

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מַוְהָר"ן הַיּוֹמִי:

כִּי תַעֲבֹר בַּמִּים – עַג

א עַל-יַדֵּי תְּפִלָּה בְּכּוֹנֵנָה שְׂמֵקֶשֶׁר הַמַּחֲשָׁבָה אֶל הַדְּבָר שֶׁל הַתְּפִלָּה בְּקֶשֶׁר אַמִּיץ וְחֶזֶק זוֹכָה לְהַשִּׁיג נִסְתָּרוֹת וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְהַתְּפִלָּה הַזֹּאת מְבִיאָה הַשְּׁפָעוֹת וּבְרָכוֹת לְהַעֲזוֹלָם. וְעַל כֵּן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵתְאַוֶּה לְתַפְּלוֹתוֹ כִּי הוּא חָפֵץ לְהַשְׁפִּיעַ טוֹבוֹ לְבָרִיּוֹתָיו:

רוּמָה עַל שָׁמַיִם אֱלֻקִּים – עַד

א יֵשׁ יִסּוּרִים שְׂבָאִים עַל הָאָדָם מִבְּחִינַת דִּינָא קַדִּישָׁא שְׂזֵה בְּחִינַת יִסּוּרִים שֶׁל אֲהַבָּה בְּחִינַת: "אֲשֶׁר יֶאֱהַב ה' יוֹכִיחַ" (מִשְׁלֵי ג' יב), שְׂזֵה בְּחִינַת הַתְּרַחֲקוֹת שֶׁהוּא הַתְּחִלַּת הַהַתְּקַרְבוֹת, וְיֵשׁ יִסּוּרִין שְׂבָאִין מִבְּחִינַת דִּינָא דְּמַסָּאָבָא חַס וְשְׁלוֹם. וְסִימָן שֶׁיִּדְעַ הָאָדָם אִם הוּא בְּבְחִינַת דִּינָא דְּמַסָּאָבָא אוֹ בְּחִינַת דִּינָא קַדִּישָׁא סִימָן לְדַבֵּר תְּפִלָּה, כְּשֶׁאֵין בּוֹ בְּטוֹל תְּפִלָּה יִדְעַ שֶׁהַיִּסּוּרִים הֵם מִבְּחִינַת דִּינָא קַדִּישָׁא בְּחִינַת יִסּוּרִין שֶׁל אֲהַבָּה:

ב הַתְּפִלָּה הִיא בְּחִינַת פָּנִים (עֵין פָּנִים). וּבְטוֹל תְּפִלָּה הוּא בְּחִינַת הַסְּתַרְתּוֹת פָּנִים חַס וְשְׁלוֹם בְּבְחִינַת: "הַסְּתַרְתָּ פָּנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל":

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתפ"ו ז'טבת ה'תשנ"ח
ז'טבת ה'תשנ"ח ז'טבת ה'תשנ"ח ז'טבת ה'תשנ"ח ז'טבת ה'תשנ"ח ז'טבת ה'תשנ"ח
ז'טבת ה'תשנ"ח ז'טבת ה'תשנ"ח ז'טבת ה'תשנ"ח ז'טבת ה'תשנ"ח ז'טבת ה'תשנ"ח

סדר תשיב פארהר"ן הייפלי:

תקכה (פב) בעת שלבש זיפיצל [מעיל עליון מיחד] אחד וצבעו היה מה שקורין פאפילאטע [אפור] ענה ואמר בליל שבת "ואנכי עפר ואפר" (בראשית י"ח) בלשונם פאפיל:

תקכו (פג) איש אחד עמד לפניו שהיה עוסק ללמד בספרי קבלה, ובאמת לא היה ראוי ללמד קבלה. והוכיח אותו שלא ילמד קבלה, ואמר לו קבלה בגימטריא נואף. ושוב שמעתי מאחד, שהיה מדבר עם איש אחד, והיה אותו האיש קובל לפניו שאין לו לב הינו שאין לו התעוררות הלב לתפלה ועבודה. השיב לו רבנו זכרוננו לברכה שזהו בשביל שלומד קבלה, כי "נאף אשה חסר לב" (משלי ו). וקבלה בגימטריא נואף. וכל זה למי שאין ראוי לזה, אבל לכמה אנשים הזהיר בעצמו שילמדו קבלה וצריכין להתפלל להשם יתברך שיוליכו בדרך האמת אם ללמד קבלה ואם לחדל:

תקכז (פד) לענין הקצים, שיש כמה גדולים שמחשבין קצים ואומרים שראוי שיבוא משיח באותו הקץ שהם אומרים, כמו שארע בזמננו שהיו אומרים על כמה פרטים שאז יבוא משיח, וכן בדורות שלפניו. ורבנו זכרוננו לברכה לא היה מסכים על זה כלל, ואמר שבכל זמן שאומרים איזה קץ אז בודאי לא יבוא משיח בשום אופן באותו הקץ שהם אומרים. וכבר מבאר בזהר הקדוש שמקלל מאד כל המחשבי קצין כי אין בן דוד בא אלא בהסח הדעת. והנה עכשו אומרים העולם שיבוא משיח בשנת ת"ר לפ"ק, ונדמה להם שיש רמזים בזהר הקדוש על זה. ובאמת אז בודאי לא יבוא בשום אופן ויכול להיות שיבוא קדם לשנת ת"ר או לאחריו, אבל בשנת ת"ר לא יבוא בשום אופן מאחר שהעולם מצפין לאותו הזמן. והכלל בכל עת וזמן שנמצאים

מחשבי קצים שאומרים שיבוא באותו הזמן, אז דיקא לא יבוא בשום אופן באותו הזמן. רק בוא יבוא לא יאחר במהרה בימינו בהפסח הדעת לגמרי, הינו שלא יחשבו כלל על אותו הקץ שיבוא, ופתאום יבוא במהרה בימינו אמן:

תקכח (פה) פעם אחת דברו לפניו מדאגת פרנסה גער בהם ואמר מה לדאג על פרנסה הלא לחם עם איגירקים [קשוא-מלפפון] הוא מאכל טוב:

תקכט (פו) אומר, ביום התענית טוב לומר פרשת כל הקרבנות: תקל (פז) פעם אחת דבר עמי מענין הרחקת תאוה הכללית שהיא תאות נאוף, והיה מתלוצץ מאד מתאוה זו בדרךכו. ענה ואמר, תמיד קשה אצלי מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (נדרים כ:) שיהיה דומה בעיניו כאלו כפאו שד, מי כופה אותך. כלומר שאם ירצה האדם לכבש תאותו לגמרי, אין מי שיכפה אותו והבן:

תקלא (פח) מכבר דבר לענין שמוש הצדיקים, שצריכים אנשיו של הצדיק לשמש את הצדיק בכל צרכיו ולעשות לו כל מה שהוא היה צריך לעשות. ואמר שזה מרמו בפסוק (תהלים קמ"ה): "צדיק השם בכל דרכיו", הינו מתי זוכה הצדיק שיהיה השם בכל דרכיו בחינת "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג), מתי יוכל הצדיק לקיים שיהיה השם בכל דרכיו, כד "וחסיד בכל מעשיו" כשהחסיד בכל מעשיו. הינו שאנשיו של הצדיק שהם נקראים חסידים, כשהם עוסקים בכל מעשיו של הצדיק. כי אין צריך לפנות לשום דבר, כי אנשיו עושין לו מה שצריך:

תקלב (פט) "משך חסדך ליודעיה אל קנא ונוקם" (זמירות ליל שבת) הינו שאנו מבקשים שהשם יתברך ימשיך חסד ליודעיו להכעיס

זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתפח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב"ל -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

לְהַשׁוּנְאִים. וְזֶה: "מִשָּׁךְ חֶסֶדְךָ לְיֹדְעֶיךָ אֵל קִנְיָא וְנוֹקָם" הֵינּוּ כִּדְי
לְקָם בְּהַשׁוּנְאִים כִּדְי שְׁ"יִרְאֶה רָשָׁע וְכָעָם" (תְּהִלִּים קי"א), וְכִמּוֹ
שְׁכַת־טוֹב (שָׁם ס"ט): "לְמַעַן אֵיבִי פְּדִנִי", וְכִמּוֹ שְׁכַת־טוֹב (שָׁם ה'): "לְמַעַן
שׁוֹרְרֵי הַיָּשָׁר לְפָנַי דֶּרֶכְךָ":

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

חֲקִירוֹת וְחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת

א עַקֵּר הַשֶּׁכֶל הוּא הַשֶּׁכֶל הָאֵמֶת שֶׁל צְדִיקֵי אֵמֶת, שְׁעַל־יְדֵי זֶה
הַשֶּׁכֶל זוֹכִין לְהַשְׁגֵּת אֱלֹהוֹת, וּלְהַכְנִים הַשְׁגַּת אֱלֹהוֹת לְכָל הַנְּלוּיִם
אֲלֵיהֶם; וְכָל הַחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת הֵם כְּסִילוֹת גָּמוֹר נֶגֶד זֶה הַשֶּׁכֶל.
וְלִפְעָמִים, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, כְּשֶׁנּוֹפֵל זֶה הַשֶּׁכֶל הַנִּ"ל אֲלֵיהֶם,
הֵינּוּ לְהַעֲכוּ"ם וְהַפְּטָרָא־אֲחָרָא, וְאֵזִי הֵם מִתְּגַבְּרִים בְּחֲכָמוֹתָם
וּמְמַשְׁלֵתָם, אֵזִי מִתְּגַבֵּר, חֵם וְשָׁלוֹם, מִמְּשַׁלֵּת הָעֲכוּ"ם. וּמִי יוֹכֵל
לְסַבֵּל אֶת קוֹל הַצְּעָקָה וְהַזְּעָקָה גְּדוֹלָה, כְּשֶׁנּוֹפֵל זֶה הַשֶּׁכֶל אֲלֵיהֶם,
שְׁהַכְּסִיל רוּצָה לְהִתְחַכֵּם, שְׁמִתְּגַבְּרִים לְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ הַחֲכָמוֹת
שְׁלָהֶם, שְׁהֵם כְּסִילוֹת בְּאֵמֶת, אֶת בְּחִינַת הַחֲכָמָה הָאֵמֶתִית,
שְׁהוּא הַשֶּׁכֶל הַנִּ"ל שֶׁל הַשְׁגַּת אֱלֹהוֹת, וְאוֹמְרִים שָׂרֵק הֵם חֲכָמִים
וְאֵין חֲכָמָה גְּדוֹלָה מִחֲכָמָתָם הַמְּטַעִית, אֲשֶׁר כָּל יְנִיקָתָהּ מִנְּפִילַת
הַשֶּׁכֶל הַנִּ"ל, וְהַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל שׁוֹאֵג עַל זֶה.
וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְרַאוֹת לְחִתּוֹךְ וּלְהַבְדִּיל וּלְהַעֲלוֹת הַחֲכָמָה וְהַשֶּׁכֶל
הַנִּ"ל מֵהֶם וּלְהַחֲזִירוֹ לְשָׂרֵשָׁה. וְזֶה זוֹכִין עַל־יְדֵי צְדָקָה וְחֶסֶד
שְׁעוֹשִׂין, וְלִזֶּה הַחֶסֶד זוֹכִין עַל־יְדֵי שְׁמֻקְבָּלִין תּוֹכְחָה מִמוֹכִיחֵי אֵמֶת
(ליקו"מ סי' ל).

ב חֲכָמָה הוּא שָׂרֵשׁ כָּל הַדְּבָרִים. לָכֵן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְשַׁמֵּר אֶת
שֶׁכֶלוֹ מִשְׁכָּלִיּוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, כִּי עַקֵּר הַחֲכָמָה לְקַנּוֹת שְׁלֵמוֹת אֵינָה

רק חכמת אלהות, ושאר החכמות הם חכמות בטלות ואינם חכמות כלל (שם סי' לה).

ג. בשעת הולדה השכל מצמצם אצל כל אחד ואחד, וכשמתחילין להשתמש בהתבוננות עבודת השם יתברך, אזי שכלו הולך וגדל. אבל כשאדם מכניס בתוך שכלו מחשבות היצוניות, הם חכמות היצוניות, אזי נתמעט קדשת שכלו בפני המקום של חכמה היצונית, ועל זה השכל מתלקטים ומתחברים כל התאוות רעות וכל המדות רעות ומגנות (שם).

ד. על-כן צריך כל אדם לשמר מאד את שכלו ומחשבתו, שלא יכנס בתוך מחשבתו שום מחשבה היצונית ולא שום חכמה היצונית, כי כל הרעות וכל הפגמים והטאים באים מפגם המחשבה, חם ושלום, על-ידי שפניחין לכנס בהמחשבה, חם ושלום, חכמות היצוניות ומחשבות היצוניות. ועקר התשובה והתקון על כל העונות הוא, כשמתגבר לגרש כל המחשבות היצוניות מדעתו ושכלו, כי החכמה והשכל הוא הנשמה, שהיא שרש הכל; וכשמקדש שכלו, הינו נשמתו, על-ידי-זה מגביה ומשיב הכל לשרשו, וזה עקר התשובה (שם).

סֵדֶר שְׁיִחוֹת הַר"ן הַיּוֹמִי:

הכלל: שהעולם הזה מלא דאגות ויגונות וצער ויסורים תמיד כמו אז כמו עתה וכמו שנגזר מחטא אדם הראשון (בראשית ג' יז): "בעצבון תאכלנה" (בראשית ג' יט): "בזעת אפך תאכל לחם" ואין מקום לברח מהעצבון והדאגות האלו המקצרים ומכלים ימי האדם, אין מקום לברח מהם כי אם אל השם יתברך ואל התורה וכנזכר לעיל וכבר דברנו שזהו מה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה במשנה (אבות וד): 'כף הוא דרכה של תורה פת במלח

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתל"ו ז' אדר א' ה'תשס"ו
בית המדרש "חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

תֹּאכַל, וּמַיִם בְּמִשְׁוֹרָה תִּשְׁתֶּה, וְעַל הָאָרֶץ תִּישָׁן, וְחַיֵּי צַעַר תַּחֲיֶיהָ,
וּבַתּוֹרָה אַתָּה עֹמֵל אִם אַתָּה עוֹשֶׂה כֵּן אֲשֶׁרִיד וְטוֹב לָךְ אֲשֶׁרִיד
בְּעוֹלָם הַזֶּה וְטוֹב לָךְ לְעוֹלָם הַבָּא וּמִקְשִׁין הַהֲמוֹן עִם, אִידֶיךָ שִׁידֶיךָ
אֲשֶׁרִיד בְּעוֹלָם הַזֶּה מֵאַחַר שְׂצָרִיד לְסִבְלָה עֹמֵל כְּזֶה לֹאכֹל פֶּת
בְּמַלְחָה וְכוּ' וְכִבֵּר מִבְּאֵר בְּאִיזָה סְפָרִים אִיזָה תִּרְוִצִים דְּחֻקִּים
בְּדַרְדַּר דְּרֵשׁ, אֲבָל בְּאַמֶּת מִי שֵׁישׁ לוֹ עֵינַיִם וְלֵב לְהִסְתַּכֵּל בְּעֵנֵי
עוֹלָם הַזֶּה בְּאַמֶּת, מִי שְׂזָכָה לִינֵק בְּאַמֶּת מִתּוֹרוֹתָיו וְשִׁיחֻתָיו
וּמַעֲשֵׂיחוֹתָיו הַנּוֹרָאִים שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָאִי זְכַר צַדִּיק וְקָדוֹשׁ
לְבָרְכָהּ, אֲצִלוּ מִבְּאֵר הַמִּשְׁנָה בְּפִשְׁטוֹת גְּמוּר וּיְכוּלִין לְהִסְבִּיר
הַדְּבָר לְכָל בַּר שֶׁכֵּל אַמְתֵּי הַבְּקִי קִצָּת בְּטוֹב הַנְּהַגְתָּ הָעוֹלָם כִּי כָּל
הָעֲשִׂירִים וְהַגְּבִירִים הַגְּדוֹלִים מוֹדִים שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה מְלֵא יְגוֹנוֹת
וְיִסּוּרִים כִּי דְאֲגוּתֵיהֶם וְיִסּוּרֵיהֶם רַבּוֹת מְאֹד מְאֹד בְּכָל פֶּעַם וּבְכָל
יוֹם וּבְכָל שָׁעָה, וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ (שָׁם ב'ז):
'מִרְבֵּה נְכֶסֶם מִרְבֵּה דְאֲגָה' וְאִם עַל פִּי שֶׁהַהֲמוֹן עִם הָעֲנִיִּים אֵינָם
מְבִינִים זֹאת וְנִדְמָה לָהֶם שֶׁאֵם הָיָה לָהֶם עֲשִׂירוֹת לֹא הָיָה לָהֶם
דְּאֲגוּת, אֲבָל בְּאַמֶּת הֵם טוֹעִים הַרְבֵּה בְּזֶה וְכִנְרָאָה בְּחוּשׁ וְכִמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ וְהָעֲנִיִּים וְהַבְּעִלִי בְּתִים יֵשׁ לָהֶם
גַּם כֵּן בְּיָדָי דְאֲגוּת הַרְבֵּה וְכִנְזֹכֵר לְעִיל עַל כֵּן אֵין מְקוֹם לְבָרַח
מִיִּסּוּרֵי עוֹלָם הַזֶּה הַמְּלֵא מִכְּאוּבוֹת יִסּוּרִים מִיִּסּוּרִים שׁוֹנִים, הֵן
בְּעֵינֵי פְּרִנְסָה הֵן בְּעֵינֵי צַעַר וְיִסּוּרִים מֵאֲשֶׁתּוֹ וּבְנֵיו, וְלִהְנַשִּׁים
נְדָמָה שֵׁישׁ לָהֶם מִבְּעִלְיָהֶם יִסּוּרִים, וְהֵן בְּעֵינֵי יִסּוּרִים וּמִכְּאוּבִים
מִמָּשׁ שֶׁנִּמְצְאִים הַרְבֵּה סוּבְלֵי חֲלָאִים וּמִכּוֹת מְפִלְאוֹת רַחֲמָנָא
לְצִלָּן בְּעוֹלָם הֵן עַל כָּל אֵלָה וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, אֵין מְקוֹם לְבָרַח מִכָּל
זֶה כִּי אִם אֵל הַתּוֹרָה כִּי כָּל מִי שְׂרוּצָה שִׁיחֵיהָ לוֹ טוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה
שִׁיחֵיהָ בְּנַחַת בְּלֵי צַעַר הוּא מְלֵא צָרוֹת תָּמִיד כִּי כָּל מִה שֶׁמְקוּוָה

לְטוֹב בָּא לְהַפְךָ וְאַפְלוּ אִם יִהְיֶה לוֹ לְפַעֲמִים אֵיזָה טוֹב מְדַמָּה, הוּא
 בּוֹדֵאי מְעַרְב בִּיגוֹנוֹת תָּמִיד בִּידוּעַ בְּחוֹשׁ לְמִסְתַּכֵּל עַל הָאֲמֶת עַל
 כֵּן בְּעוֹלָם הַזֶּה "אֵין חֲכָמָה וְאֵין תְּבוּנָה וְאֵין עֲצָה" (מְשָׁלִי כֹאֵל)
 לְחַיּוֹת בְּנַחַת, כִּי אִם כְּשֶׁמְתַרְצָה בְּאֲמֶת לְהִסְתַּפֵּק בְּתַכְלִית
 הַמַּעוֹט וְלְחַיּוֹת חַיֵּי צַעַר, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ שָׁם בַּמִּשְׁנָה הַנִּלְפָּת:
 בַּמַּלְחָה תֹאכַל וְכוּ' שֶׁאֵזוּ דִּיקָא כְּשֶׁמְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ כָּל הַדְּחָקוֹת וְחַיֵּי
 צַעַר וְלִסְבֵּל הַכֹּל וְלַעֲסֹק בַּתוֹרָה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב שָׁם:

סֵדֶר שְׁלַחַן עֲרֻף הַיּוֹמֵי:

(ז) אִם נִשְׁבְּרָה חֲבִית בְּרֹאשׁ גִּגוֹ מִבֵּיא כְּלֵי וּמִנִּיחַ תַּחְתֶּיהָ וּבִלְבַד
 שְׁלֵא יִבִּיא כְּלֵי אַחֵר וְיִקְלוֹט לְקַבֵּל מִן הַקִּילוֹחַ בְּאוֹיֵר לְאַחַר שִׁירֵד
 מִן הַגֵּג וְלֹא יִבִּיא כְּלֵי אַחֵר וְיִצְרַף אוֹתוֹ לְרֹאשׁ הַגֵּג וְאִם מִצִּיל בְּכֵלֵי
 א' מִצִּיל אֶפִּילוֹ קוֹלֵט אוֹ מִצְרַף: (ג) נִזְדַּמְנוּ לוֹ אוֹרְחִים מִבֵּיא כְּלֵי
 א' וְקוֹלֵט כְּלֵי א' וְיִצְרַף וְלֹא יִקְלוֹט וְיִצְרַף וְאִח"כ יִזְמִין הָאוֹרְחִים
 וְלֹא יַעֲרִים לְזִמְן אוֹרְחִים שֶׁאֵ"צ לֹאכּוֹל: הַגָּה וּמִיָּהוּ אִם עֵבֵר וְעָשָׂה
 שֶׁקֵּלֵט וְאִח"כ יִזְמִין אוֹרְחִים מוֹתֵר (רמב"ן וְהַמְגִיד פּ"א): (ד) אִם יִזּוֹב תִּירוֹשׁ
 מִגִּיגִית שֶׁל עֲנָבִים שֶׁעַדִּיין לֹא נִדְרָכוּ שֶׁנִּמְצָא אוֹתוֹ הַדֶּלֶף אֵינוֹ
 רֹאוּי שֶׁהָרִי הַמִּשְׁקִין שֶׁזָּבוּ אִסּוּרִים וְאֵינוֹ רִשְׁאֵי לְשׁוֹם כְּלֵי תַּחְתּוֹ
 מִפְּנֵי שֶׁמִּבְטְלוּ מֵהִיכְנוּ כִּיִּצַד יַעֲשֶׂה יִנִּיחַ שֵׁם מִטְּתוֹ אוֹ שֶׁלַּחְנוּ וְאִז
 יִהְיֶה אוֹתוֹ הַדֶּלֶף לְפָנָיו גֵּרֵף שֶׁל רֵעִי וְיִכּוֹל לְהַנִּיחַ שֵׁם כְּלֵי לְקַבֵּל
 הַדֶּלֶף כְּדֵי שְׁלֵא יַעֲשֶׂה שֵׁם טֵיט וְכִשִּׁיתְּמַלֵּא הַכֵּלֵי לֹא יִזְרַקְנוּ בְּכֵלֵי
 אַחֵר שְׁלֵא יִבְטְלוּ מֵהִיכְנוּ אֵלֹא מִרִיקוֹ בַּתּוֹךְ הַגִּיגִית שֶׁזָּבוּ
 הַמִּשְׁקִים מִמֶּנּוּ שֶׁהִיא מִבוֹטְלַת מֵהִיכְנָה ע"י מִשְׁקִים שְׁבָה מִשׁוֹם
 מִשְׁקִין שֶׁזָּבוּ: (ה) נִתְפָּזְרוּ לוֹ פִּירוֹת בַּחֲצֵר אֶחָד הֵנָּה וְאֶחָד הֵנָּה
 מִלְּקַט מִעֵט מִעֵט וְאוֹכֵל וְלֹא יִתֵּן לְתוֹךְ הַסֵּל וְלֹא לְתוֹךְ הַקּוֹפֶה וְאִם
 נִפְלוּ בַּמְקוֹם אֶחָד נוֹתֵן אֶפִּילוֹ לְתוֹךְ הַסֵּל אֵלֹא אִם כֵּן נִפְלוּ לְתוֹךְ

צרות ועפרוריות שבהצר שאז מלקט אחד אחד ואוכל ולא יתן לתוך הסל ולא לתוך הקופה (ועיין לעיל סימן שי"ט):

סימן שלו (א) אין עולים באילן בין לח בין יבש ואין נתלים בו ואין משתמשין במחובר לקרקע כלל גזרה שמא יעלה ויתלוש. עלה באילן בשבת בשוגג מותר לירד במזיד אסור לירד ואם עלה מבעוד יום בכל גוונא מותר לירד משחשיכה ויש אומרים דהני מילי כשהיה דעתו לירד מבעוד יום אבל לא היה דעתו לירד מבעוד יום לא ירד משחשכה כיון שהיה דעתו לישוב שם באיסור: הגה ודוקא אדם שעלה שם אבל אם הניח שם חפץ מבעוד יום אסור ליטלו משם בשבת (המגיד פרק כ"א) וכל זה באילן וכיוצא בו אבל קנים הרכים כירק מותר להשתמש בהם אע"פ שמחוברים בקרקע דאין אסור להשתמש בירק (הגהות אשירי פרק בכל מערבין בשם א"ז וב"י): **(ב)** שרשי אילן הגבוהים מן הארץ ג' טפחים אסור להשתמש בהם פחות מכאן מותר להשתמש בהם דכקרקע חשיבי ואם באים מלמעלה ויורדים למטה במקום שגבוהים שלשה אסורים ובמקום שאין גבוהים שלשה מותרים היו גבוהים שלשה וחלל תחתיהם אע"פ שמצד אחד אין חלל תחתיהם והרי הן שוים לארץ אסור לישוב אפילו על צד השוה לארץ: **(ג)** מותר לילך על גבי עשבים בין לחים בין יבשים כיון שאינו מתכוין לתלוש אבל האוכלים בגנות אסורים ליטול ידיהם על העשבים שמשקים אותם אע"פ שאינם מכוונים פסיק רישיה הוא אבל מותר להטיל בהם מי רגלים או שאר משקים שאינם מצמיחין: הגה ולכן טוב להחמיר שלא לאכול בגנות אם ישתמש שם עם מים דבקושי יש ליזהר שלא יפלו שם מים (ב"י בשם סה"ת): **(ד)** יש ליזהר מלהשליך זרעים במקום ירידת גשמים שסופן להצמיח ואם ישליך לתרנגולים לא ישליך אלא כשיעור

שיאכלו בו ביום או ליומים ואם הוא במקום דריסת רגלי אדם מותר שאין סופו לצמוח: (ה) עשבים שעלו על אוזן הכלי מלחות הכלי חשובים כמחברים לקרקע והתולשן חייב: (ו) עשבים שתחבן בעפר מבעוד יום כדי שיהיו לחים מותר לאחוז בעלים ולהוציאן והוא שלא השרישו וגם צריך שאינו רוצה בהשרשתן אבל אם נתכוין לזריעה אסור:

סדר לקוטי תפלות היומי:

תפלה כז תתקמו: ומיוסד ע"פ תורה ע"כ { טוב ומטיב לכל אשר בראת העולם בשביל לגלות טובך ורחמנותך, ומרב טובך האמתי והנצחי אשר חפצת לגלות לבריותיך, נתת בנו את היצר הרע כדי להכניעו ולשברו, כדי לזכות על ידי זה לכל טוב אמתי ונצחי כי דעתך שגבה מאד, וידעת אשר אי אפשר לגלות טובך לבריותיך כי אם על ידי שיהיה כח הבחירה לאדם על ידי שני היצרים שנתת בו, יצר טוב ויצר הרע ולאשר טובך והשגת אמתתך עולה עד אין סוף, ואתה חפץ שנשיג אותך בתכלית מדרגה העליונה, על כן הגדלת והרבית בכחות היצר הרע כמעט בלי שעור, ונתת לו כח להסית ולמנע ולפתות בכל דרגא ודרגא, כדי שנתגבר בכל פעם לשברו בכל דרגא ודרגא ובכל בחינה ובחינה, כדי להשיג אמתת אלהותך בשלמות גדול ביותר בכל פעם, במדרגה למעלה ממדרגה, "כי גבה מעל גבה שומר וגבוהים עליהם" כי מעצם טובך הנעלה והנשגב, אתה חפץ להיטיב עמנו בכל הטוב שבכל העולמות בתכלית המעלה שאין מעלה אחריו ואתה יודע שאי אפשר להשיג הטוב האמתי שבכל מדרגה ומדרגה, כי אם על ידי שבירת הכח המונע והמסית והמדיח שהוא היצר הרע שבכל מדרגה ומדרגה וכמו שאמרו

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תתלד - צמח מזהרנית יצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

רבותינו זכרונם לברכה כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו
ובעונותי הרבים ובשטות דעתי הפחותה, לא די שלא התגברתי
לשברו בכל מדרגה ומדרגה, אף גם התגרה בי ביותר מנעורי,
עד אשר נתפסתי כתוא מכמר, "נתנני ה' בידי לא אוכל קום" וכל
מה שאני רוצה לפעמים לחתור לצאת כחוט השערה מתחת ידו,
הוא מתגרה ומתגבר בי ביותר וכן היה כמה פעמים בלי שעור,
עד אשר "כשל פח הספל", "צמתו בבור חיי וידו אבן בי", מה
אומר, מה אתאונן, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, איככה
אפצה פה ואיך אשא עין עתה עתה, אשר המשכתי עלי את
היצר הרע בעונותי הרבים ובפשעי העצומים אוי מה היה לי,
אוי מה היה לי:

תתקמח: רבנו של עולם רבנו של עולם, טוב ומטיב לכל תמיד
בכל עת ורגע, אשר טובך ורחמך אינם נפקים לעולם בשום עת
ורגע אתה יודע גדל תקף הדינים הרוצים להתגבר עלי בכל פעם
חם ושלום, כי כלם מתגרים ומתקנאים באיש הישראלי, על אשר
לבו בוער תמיד להשם יתברך, וחותר חתירה בכל פעם לשוב
אליו ולהכיר אותו באמת ובכל פעם ובכל עת ורגע שהוא
מתעורר את עצמו באיזה תנועה לעסק בזה, הם מוסיפים שנא
אותו, ומתגרים ומתגברים ומקטרגים כנגדו כאשר אתה ידעת
לולא רחמך וחסדיך ולולי כח אבותינו ורבותינו הצדיקים
הנוראים המגנים עלינו כבר אבדנו בעניינו, ואתה יודע חלישות
כחי וקשיות ערפי ושטות דעתי ועתה אבי שבשמים, חומל דלים,
המבקש את הנרדפים, למדני והורני כמה יזכה נער כמוני, מלא
עונות כמוני, חלוש כח כמוני, למצא דרך ונתיב ועצה איך
להתחזק כנגד כל מיני היצרים רעים בכל פעם ואיך להתחכם

בְּחִכְמָה אֲמַתִּיית, וְלִהְתְּגַבֵּר בְּכָל מִינֵי הַתְּגַבְרוֹת, בְּכָל עֵת וְעַת
 וּבְכָל דֶּרֶגָא וְדֶרֶגָא, בְּכָל מִינֵי עֲלִיּוֹת וְיִרִידוֹת שְׁבַע עוֹלָם, לְהֶאֱרִיךְ
 אִפִּי וְלִמְשַׁל בְּרוּחֵי וְלִכְבֹּשׁ אֶת יִצְרֵי, בְּאִפְנֵי שְׂאֵזְכָה לְהִכְנִיעַ וְלִשְׁבֹּר
 וְלִבְטֹל כָּל מִינֵי יִצְרִין רָעִים וְכָל מִינֵי הַכַּחוֹת הַמוֹנְעִים מֵעֲבוֹדַתְךָ
 וְאֲמַתְתֶּךָ, לְמַעַן אֲזַכֶּה לִילְךָ בְּדַרְכֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים לְסוּר מִרָע וְלַעֲשׂוֹת
 הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד:

תתקמט: רבוננו של עולם רבוננו של עולם, רבוננו דעלמא כללא,
 לעלא מן כללא, ולית לעלא מנה, אשר אפלו פתר עליון אוכלמא
 הוא לגבה, וטובך הגדול מרומם ומנשא על כל רום מדרגות
 הקדושות, ואתה פלו טוב בעצמך בלי שום אחיזת הדין כלל,
 אפלו הדין הקדוש והטהור אתה מרומם ומנשא ממנו בתכלית
 ההתרוממות בדרך נפלא ונורא, אשר אי אפשר להשיגו איך
 אתה בעצמך מחיה את כל הדינים, מתכלית שרש העליון של
 הדין הקדוש והנורא עד סוף השתלשלות הדינים, עד שמשתלשל
 ונאחז מהם הסיגים והפסלת הגמור וכו' ואתה מחיה את כלם,
 אשר מאלו הדינים נאחזים כל היצרים הרעים שבכל המדרגות
 מתכלית דיוטא התחתונה עד תכלית מדרגה העליונה עד פתר
 עליון, שהוא סוד שרש היצר הרע של הצדיקים הגדולים מאד
 הקדושים והנוראים וכלם מקבלים חיות ממך, ובלעדיך לא ירימו
 את ידם ואת רגלם, ואין להם שום כח וחיות כל שהוא כי אם ממך
 לבד, כי אתה מחיה את כלם ואף על פי כן אתה מרומם ומנשא
 בתכלית ההתרוממות וההבדל מכל שרש הדינים הקדושים
 שבכל העולמות הקדושים בתכלית הקדשה כי אתה טוב באמת
 בתכלית הטוב בלי שום אחיזת הדין כלל, ומי יבין דרכי פלאותיך:
 תתקנ: ובכן בכח טובך העליון האמתי, ובכח הצדיקים הגדולים

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְנוּתוֹ מִזֶּה רִנָּתוֹ יֵצֵא לְ"עֲדָה מִקְוֵה שִׂדְרָה לְעֵד מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יְהִי תִיקוֹן לְכָל"»

"חֻק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֻחַ" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

הַקְדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים אֲשֶׁר זָכוּ לְהַשִּׁיג טוֹבָה הָאֵמֶתִי, וְלַהוֹדִיעַ
וְלַגְלוֹת טוֹבָה לְבְרִיּוֹתֶיךָ, שְׂאִינוּ נִפְסָק לְעוֹלָם אֲפִלוּ אִם עָשִׂינוּ מַה
שְׁעָשִׂינוּ, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "חֻסְדֵי ה' כִּי לֹא תִמְנֹו כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמָיו",
בְּכַחַם הַגָּדוֹל אֲנִי נִשְׁעָן עַדִּין לְהַקְהוֹת אֶת שְׁנֵי, וְלִסְמֵא אֶת עֵינַי,
וְלִקְשֹׁר אֶת גּוֹפִי וְאַבְרִי, וְלִפְתַּח אֶת פִּי לְקָרֵא אֵלֶיךָ, עַדִּין עַדִּין
מִמָּקוֹם שְׂאֲנִי שָׁם עָתָה, וְלִצְפוֹת לִישׁוּעָתְךָ עַדִּין וְלִבְלִי לִי־אֵשׁ אֶת
עֲצָמֵי מִשׁוֹם דְּרָגָא קְדוּשָׁה שְׂבַעְעוֹלָם בְּשׁוֹם אִפְן, וְלִפְרוֹשׁ כְּפִי
וְלִשְׂטַח יָדַי אֵלֶיךָ עַדִּין, אֲוִלִי יַעֲתֶר לִי ה' וְלֹא אֲוֹבֵד, אֲוִלִי יַחֹם, אֲוִלִי
יִרְחָם: